

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΤΟΥ ΑΔΕΞ. ΔΟΥΜΑ

ΜΕΡΟΣ Α΄.

Τὸ ἔγκλημα τοῦ ἐρυθροῦ καπηλείου

Εἶπε Γεννάριος...

"Ἔξω χιονίζει...

"Ὁ δυνατὸς ἄνεμος ποῦ φυσεῖ κάνει τις νιφάδες τοῦ χιονιοῦ νὰ στριφογυρίζουν ἀνάερα σάν λευκὰ σάβανα, τὰ δέντρα τριζοκοπάν, ἀκούγονται ἀπὸ μακριὰ τὰ οὐρλιάσματα τῶν λύκων καὶ τῶν τσαζαλιῶν.

Μέσα στὸ σκοτάδι, ἀνάμεσα σὰ ψηλά, γέρικα δέντρα, διακρίνεται σάν τρομερὸς γίγαντας, ὁ παλιὸς ἀκατάλυτος πύργος τῶν Βιλλανδρῶ.

Τὰ παράθυρά του εἶναι φαισιμένα. Σκιεὶ φαίνονται νὰ κινουῦνται μέσα στοὺς μεγάλους θαλάμους...

Κάποιο σκυλί οὐρλιάζει λυπητρῶὰ στὸ βάθος τοῦ ἀπέραντου κήπου...

Κάτι ἔκτακτο συμβαίνει στὸν πύργο τῶν ἐνδόξων Βιλλανδρῶ;...

"Ὁ γηραιὸς μεγιστάν, ὁ ἠρωϊκὸς καὶ πανένδοξος κόμης Γασπάρ Βιλλανδρῶ πεθαίνει!...

Ξαλωμένους στὸ ψηλὸ εὐρύχωρο κρεβάτι του, χλωμὸς καὶ ἀκίνητος, μόλις ἀναπνέει...

Γύρω του εἶναι μαζεμένους ὅλοι οἱ εὐγενεῖς τῶν περιχώρων, ὅλοι οἱ γηραιοὶ θεράποντες τοῦ πύργου. Σιωποῦν, σταυροκοποῦνται καὶ κλαίει!

Πλάι στὸν μεγιστάνη ποῦ ψυχορραγεῖ, γονατισμένη κοντὰ στὸ κρεβάτι του κλαίει σιγαλὰ μιὰ ξανθὴ νεράιδα, μιὰ πεντάμορφη ἢ κόρη τοῦ Γασπάρ Βιλλανδρῶ, ἡ Ἀρτεμῖς Βιλλανδρῶ. Γονατισμένη πλάι στὴν Ἀρτεμίδα προσεύχεται μὲ βουρκαμένα τὰ μάτια, ἕνας κοιμῶς καὶ υπερήφανος ἱππότης. Εἶναι ὁ Ἄννας Μομμορανοί, ἕνας ἀπὸ τοὺς πεῖδ μεγάλους εὐγενεῖς τῆς Γαλλίας, ἀραβωνιαστὶκὸς τῆς δεσποινίδος Βιλλανδρῶ. Ἀγαπιόυνται ἀπὸ καιρὸ, ἀγαπιόυνται θερινά, ἀγαπιόυνται παρὰφθορα...

"Ὁ ψυχορραγῶν μεγιστάν ἀνοίγει κίππου κίππου τὰ μάτια του καὶ ρίχνει βλέμματα λατρείας πρὸς τὴν κόρη του. Κιττάζει καὶ τὸν ἀραβωνιαστὶκὸ της ποῦ μένει γονατισμένος πλάι της, καὶ φαίνεται ἀνακουφισμένος. Ὁ Ἄννας Μομμορανοί θὰ εἶναι ὁ προστάτης τῆς λιτρωμένης τοῦ Ἀρτεμίδος, ὅταν πεθάνη. Ὁ γίνη σύζυγός της. Θὰ τὴν προστατεύη, δὲν θὰ μείνῃ ἕρημη στὸν κόσμω...

Κιττάζει ἀκόμη ὁ Γασπάρ Βιλλανδρῶ τοὺς παλιούς του συμπολεμιστὰς ποῦ εἶνε συγκεντρωμένοι τριγύρω του καὶ ξανακλαίει τὰ μάτια του γιὰ νὰ θυμηθῇ ἴσως παλιὰς μάχης, παλιούς ἠρωϊσμούς καὶ θριαμβούς... "Ἐξαφνα ξανανοίγει τὰ μάτια του, ἀπλώνει τὰ χέρια του καὶ ζητάει τὸ τιμῆμένο σπαθὶ του:

— Δώστε μου τὸ σπαθὶ μου! Θέλω νὰ πεθάνω κρατώντας τὸ σὰ χέρι μου...

Τοῦ δίνουν τὸ περίφημο σπαθὶ του, φιλεῖ τὴ λαβή του, τὸ σφίγγει στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἔπειτα γυρίζει πρὸς τὴν Ἀρτεμίδα καὶ τὸν Μομμορανοί:

— Παιδιά μου, τοὺς λέει, μπαίνεται στὴ ζωὴ τὴ στιγμή ποῦ ἐγὼ φεύγω. Ἀγαπήθητε! Ἀφοσιώθητε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Ὁ κόμης εἶνε κακός. Ὑπερασπίσθητε ἐναντίον τῶν μοχθηρῶν καὶ τῶν ἐπιβούλων μὲ τὴν ἀγάπη σας. Ἄννα Μομμορανοί, παιδί μου, ὀρκίσου πὼς θ' ἀγαπᾷς καὶ θὰ προστατεύης τὴν λατρευμένη μου Ἀρτεμίδα, τὴ γυναῖκά σου!

— Σὰς τὸ ὀρκίζομαι πατέρα μου! λέει μὲ συγκινημένη φωνὴ ὁ Ἄννας.

"Ὁ Γασπάρ Βιλλανδρῶ εὐχαριστεῖται. "Ἔτσι εἶναι ἦσυχος τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τῆς τομοκρατίας, τῶν ἀπαγῶν καὶ τῶν φόνων. Ἡ κόρη του ἔχει προστάτη... Ἀπλώνει τὸ ἀδύνατο χέρι του στὸ κεφάλι τῆς Ἀρτεμίδος του καὶ συνεχίζει:

— Καὶ σὺ παιδί μου, ἀγαπημένη μου Ἀρτεμῖς, ὀρκίσου πὼς θ' ἀγαπᾷς καὶ

θὰ σέβασαι καὶ θὰ ὑπακούης τὸν σύζυγό σου...

— Τὸ ὀρκίζομαι πατέρα μου! ἀποκρίνεται ἡ Ἀρτεμῖς καὶ ξεσπάει σὲ θρήνους.

— Καὶ τώρα ἀγκαλιάστε με παιδιά μου!.. Ἀγκαλιάστε με, ψιθυρίζει ὁ ἐτοιμοθάνατος μεγιστάν.

Ἡ Ἀρτεμῖς καὶ ὁ Ἄννας πέφτουν συγκινημένοι στὴν ἀγκαλιά του. Ὁ ἐτοιμοθάνατος τοὺς σφίγγει μὲ τις δυνάμεις ποῦ τοῦ ἀπομένουν, τοὺς φιλεῖ καὶ ἔπειτα προστάζει:

Εἶμαι ἐτοιμὸς!.. Ἄς εἰσελθῇ ὁ ἱερεὺς νὰ παρασταθῇ πλάι μου ἐνὼ θὰ πεθάνω!...

"Ὁ ἱερεὺς τοῦ πύργου εἰσερχεται. Σκύβει, φιλεῖ τὰ χέρια τοῦ ψυχορραγῶντος ποῦχον ἀρχιεραὶ νὰ παγώνουν, καὶ λέει πνιγόμενος ἀπ' τοὺς λυγμούς:

— Ἀπολύω σε εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος... ἀμήν!...

Ἀμήν!... ψιθυρίζουν καὶ οἱ γύρω στὸ κρεβάτι τοῦ ἐτοιμοθανάτου συγκεντρωμένοι εὐγενεῖς καὶ θεράποντες.

"Ὁ ἐτοιμοθάνατος ἀκουσε τὰ λόγια τοῦ ἱερέως. Σφίγγει μὲ τὸ ἕνα του χέρι τὸ σπαθὶ του, κρατάει μὲ τὸ ἄλλο ἕνα φιλιτισμένο σπαθὶ πάνω στὸ στήθος του, τινάζεται, ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ λέει:

— Ἰδοὺ ἐγὼ!...

"Ἐπειτα μένει ἀκίνητος. Τὰ χέρια του παραλύουν... Τὰ μάτια του θολώνουν...

"Ὁ κόμης Γασπάρ δὲ Βιλλανδρῶ ἀπέθανε!...

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκριβῶς ἕνα δυνατὸ καὶ γρήγορο κάλπασμα ἀκούγεται ἔξω ἀπ' τὸν πύργο.

"Ἐνας καβαλλάρης διπλωμένος στὸ μανδύα του ὡς ἐπάνω, φτάνει ἀπὸ πολὺ μακριὰ καθὼς φαίνεται. Τ' ἄλογό του εἶνε γεμάτο λάσπες ὡς ἄπαινο. Ἀφροὶ βγαίνουν ἀπ' τὸ στόμα του καθὼς δαγκῶναι τὸ χαλιναίρι. Τὰ ρουθόνια του ἀχνίζουν. Καβαλλάρης καὶ ἄλογο εἶνε γεμάτοι χιόνια...

"Ὁ καβαλλάρης σταματᾷε στὴ μέση τῆς πλακόστρωτης αὐλῆς τοῦ πύργου, φωνάζει τοὺς ἠρητές, μὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἀποκρίνεται. Ἡ σιωπὴ ποῦ ἀπλώνεται γύρω τὸν παραξενεύει.

"Ὁ ξένος ἔδωσε τὸ ἄλογό του σ' ἕνα κρῖκο καὶ ἔχτυπησε τὴν πόρτα τοῦ πύργου.

"Ἐνας γεραλιὸς ὑπηρετῆς παρουσιάστηκε τότε. Ἐχαίρετῆς τὸν ἀγνωστο καὶ τὸν εἶπε:

— Καλῶς ἦλθατε στὸν πύργο, εὐπατρίδα μου. Ἄν καὶ ὁ σεβαστὸς μου κύριος, ὁ κόμης Γασπάρ πέθανε πρὸ ὀλίγου, ὥστόσο ἡ φιλοξενία παραμένει πάντοτε ὡς ἕνα ἱερὸν καθήκον γιὰ τὸν πύργο τοῦ Βιλλανδρῶ. Ὁ ξένος τότε γρονθιάει καὶ ψιθυρίζει μιὰ προσευχὴ. Σὲ λίγες στιγμὲς σηκώθηκε καὶ ὁ γέρος δείχνοντάς του τὸ ψηλὸ τζάκι, ὅπου ἐκαίει ἡ φωτιά, ἐξακολούθησε.

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ καθίσετε κοντὰ στὴ φωτιά, εὐπατρίδα μου. Προηγούμενος ὅμως ἐπιτρεψατέ μου νὰ σὰς ἀπαλλάξω ἀπὸ τὸ μανδύα σας ποῦ εἶνε γεμάτος ἀπὸ χιόνια.

— Εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ὁ ξένος, ἀλλὰ δὲν εἶνε ὅρα ἀκόμα γιὰ νὰναπαυθῶ... Ἀποκρίσου μου, σὲ παρακαλῶ, στὴν ἐρώτησί μου αὐτή: ὁ νεαρὸς βαρώνος Μομμορανοί βρῆσκαται αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸν πύργο;

— Μάλιστα, αὐθέντα μου...

— Λάβε τότε τὸν κόπο νὰ τὸν εἰδοποιήσης ὅτι ἕνας ἀγγελιοφόρος τοῦ νέου βασιλέως Φραγκίσκου τοῦ Α΄ ἐπιθυμεῖ νὰ τὸν εἶη ἁμέσως.

— Τοῦ Φραγκίσκου τοῦ Α΄; φώναξε ξαφνιασμένος καὶ περὶτρομος ὁ γηραιὸς ὑπηρετῆς. Μεγάλε Θεέ! Ὅστε πέθανε λοιπὸν ὁ βασιλεὺς μας Λουδοβίκος ΙΒ΄;

— Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι θνητοὶ, ἀπήντησε ὁ ἀγνωστος, καὶ μοιλονότι οἱ βασιλεῖς εἶνε οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ, ὥστόσο καὶ αὐτοὶ ἐξακολοουθοῦν νὰ εἶναι ἄνθρωποι καὶ ὑπόκεινται στὴν κοινὴ μοῖρα ὁκων τῶν ἀνθρώπων.

Συγκινημένος ἀπὸ τὰ ἐπίσημα αὐτὰ λόγια καὶ προπάντων ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ξένου, ὁ Πέτρος Ἀλουίνος δὲ σκέφτηκε καθόλου νὰ ρωτήσῃ καὶ νὰ μάρθῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἀγγελιοφόρου τοῦ βασιλέως.

II

"Ἐτρεξε ἁμέσως στὸ νεκρικὸ θάλαμο καὶ ἀνήγγειλε τὸν νεαρὸ ἀρχοντα Μεν-

Εἶχαν ἀγαπήθῃ θερμὰ, παρὰφθορα...

